

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 29/12/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 748

VÌ SAO NGƯỜI NGÀY NAY KHÔNG HIỂU ĐƯỢC HIẾU KÍNH?

Hòa Thượng nói: **“*Học Phật từ chỗ nào mà học? Phải từ nơi hiểu kính mà học. Người hiện đại khó ở chỗ không hiểu được hiếu kính, do từ nhỏ không có người dạy*”**. Chúng ta đã hiểu ra vấn đề. Từ nơi gia đình, Cha Mẹ không chú trọng, không xem trọng giáo dục đạo đức cho các con. Chúng ta nhìn ra xã hội thì có thể biết được, người có tiền, có địa vị thường tìm trường danh giá, có tiếng tăm, có tên tuổi để đưa con đến học, thậm chí học phí càng cao càng tốt. Cha Mẹ không tìm trường chú trọng đạo đức, nhân cách để giúp con hình thành đạo đức nhân cách từ nhỏ. Họ cho con học ở trường nổi tiếng nhất, đắt giá nhất, ngày ngày đi đón con để khoe sự giàu có của mình. Vậy thì họ giáo dục các con cái gì? Họ giáo dục các con đức hạnh hay giáo dục sự háo danh, sống trong ảo danh ảo vọng?

Lúc con gái của tôi học lớp 10, con nói rằng: **“*Lớp con có 22 bạn, trong đó cả lớp hầu hết là Cha Mẹ ly dị, ly thân. Cha Mẹ đều là người có tiền, có công danh sự nghiệp. Hàng ngày, cơm ở trường rất ngon nhưng các bạn không ăn cơm mà đổ cơm đi. Đến giờ ăn, các bạn đặt thức ăn nhanh mang đến trường ăn*”**. Trẻ nhỏ đã có tính cách như vậy thì tương lai của chúng sẽ ra sao? Càng nghĩ sâu xa thì càng đau lòng hơn. Từ nhỏ, các con đã thiếu tình Cha, tình Mẹ, thiếu những tấm gương hiếu hạnh, những bữa cơm đoàn viên sum vầy, gần như không có những bữa cơm gia đình với Ông Bà nội, Ông Bà ngoại. Trẻ nhỏ thiếu tình Cha tình Mẹ, vậy thì tương lai việc đối nhân, xử thế tiếp vật, sẽ khó có thể có tình người, tình đồng loại, tình quốc gia dân tộc. Nhà trường ngày ngày chuẩn bị những bữa cơm rất công phu mà chúng đổ hết cơm đi. Nếu không ăn cơm của Nhà trường thì sẽ bị mắng nên chúng chọn cách đổ cơm đi. Những đứa nhỏ đó rất nhiều tiền, vì Cha Mẹ đều có công danh sự nghiệp, có lối đi riêng, muốn đưa con chung không quấy rối nên chúng gặp Mẹ thì được Mẹ đưa cho một mớ tiền, gặp Ba thì được Ba đưa cho một mớ tiền. Cha Mẹ ly thân. Con cái tự trưởng thành, thấy các bạn làm như thế nào chúng sẽ bắt chước. Nếu may mắn gặp bạn tốt thì tốt, còn gặp bạn xấu thì sẽ rủ nhau ăn chơi, cuối cùng trở thành tội phạm rất nhanh.

Hôm trước, tôi xem một đoạn phim quay lại một vụ xử án ở nước ngoài. Phạm nhân là một cô gái trẻ bị xiềng xích cả hai chân, hai tay. Cô gái trẻ đó có khuôn mặt thánh thiện với ánh mắt hồn nhiên. Những người tu duy đến đạo đức nhân cách khi nhìn ánh mắt hồn nhiên đó sẽ rất đau lòng. Đáng nhẽ họ trở thành người tốt, người có ích cho quốc gia, cho dân tộc nhưng họ trở thành tử tù vì không có ai dạy.

Bác Hồ nói:

“Hiền dữ phải đâu là tính sẵn

Phần nhiều do giáo dục mà nên”.

Giáo dục tốt, giáo dục chuẩn mực thì con người trở thành những người chuẩn mực. Giáo dục không tốt thì con người sẽ trở thành người không tốt. Hệ thống chúng ta có những khu đào tạo tập trung, sau 5 – 10 năm sau chúng ta sẽ có những đứa con ngoan. Các con của chúng ta ở Sơn Tây và Tây Ninh rất ngoan. Thời gian trôi đi rất nhanh! Nhiều Cha Mẹ sẽ tiếc nuối vì mình quá ôm ấp con, “*nâng như nâng trứng*”, nhưng cuối cùng những quả trứng đó trở thành những đứa trẻ phản nghịch. Chúng ta sẽ phải ngòi đó gặm nhấm tiếc nuối vì không dạy con đúng cách. Thầy Thái Lễ Húc nói: Cha Mẹ chăm sóc con cái, cho chúng trở thành công chúa nhỏ, hoàng tử nhỏ nhưng lớn lên chúng hại Cha giết Mẹ.

Người xưa nói: “*Nhân chi sơ, tánh bản thiện*”. Con người vốn dĩ thuần tịnh, thuần thiện, thánh thiện như một tờ giấy trắng, như một bể nước trong. Chúng ta viết gì lên tờ giấy trắng thì tờ giấy trắng sẽ hiện lên cái đó.

Hòa Thượng nói: “*Học Phật từ chỗ nào mà học? Phải từ nơi hiểu kính mà học. Người hiện đại khó vì không hiểu được hiểu kính, do từ nhỏ không có người dạy*”. Chúng ta đã mất nền tảng căn bản của hiểu kính, nếu không bắt đầu lại từ đầu thì làm sao mà khởi được hiểu kính từ nơi tự tâm của mình. Người hiện đại không có người dạy hiểu kính, không nhận được thân giáo, ngôn giáo thì càng ít hơn.

Cách đây khoảng 15 – 16 năm, khi con gái tôi học lớp ba, một lần tôi đi đón con. Tôi đứng ở ngoài cổng trường chờ con, tôi nghe học sinh lớp 5 nói chuyện với nhau thì nổi da gà. Các con nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ “*anh chị*”, hành xử với nhau giống như xã hội đen chứ không phải là bạn học. Học sinh nữ mà chửi thề: “*Mày bảo nó đến gặp tao! Nếu không gặp tao thì tao sẽ xử đẹp nó!*”. Đáng nhẽ tuổi học trò phải hồn nhiên, thánh thiện, nhưng chúng đã bị ô nhiễm nặng.

Thầy Tịnh Sang vừa nói nói tôi, các Cô giáo dạy học online mắng chửi học sinh vô cùng phẫn cảm. Tôi nói: “*Khi học online, các con nên dùng tai nghe để nghe giảng, không làm ảnh hưởng đến người khác*”. Từ lúc học online đến nay, nhiều chuyện không hay đã xảy ra. Cô giáo không mặc quần áo nghiêm túc. Hay như ở nước ngoài, người làm phát thanh truyền hình, chỉ mặc áo lịch sự ở trên, còn bên dưới mặc quần đùi. Đệ Tử Quy dạy: “*Vào phòng trống, như có người*”. Chúng ta cần phải thực hành lễ tiết, chuẩn mực kể cả khi không có người.

Thầy Thái kể chuyện về một người kinh doanh ô tô rất thành đạt. Một lần, ông ấy đang nằm trên giường thì cần nói chuyện với khách hàng. Ông ấy liền mặc áo vest, quần âu, thắt cà vạt nghiêm túc rồi gọi điện thoại cho khách hàng. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, ông ấy thay quần áo rồi lên giường nằm tiếp. Người vợ rất ngạc nhiên không hiểu vì sao. Ông ấy nói rằng khi mặc quần áo nghiêm túc chỉnh tề như vậy thì ông ấy có thái độ nghiêm túc với khách hàng, người ở đầu dây bên kia cũng sẽ cảm nhận được điều đó. Một người bán xe ô tô còn có thái độ nghiêm túc, chuẩn mực như vậy huống chi là một người Thầy Cô giáo càng cần phải có thái độ nghiêm túc, chuẩn mực.

Tất cả là do không có ai dạy, do không có tấm gương cho trẻ nhỏ. Những đứa nhỏ mà chỉ nhìn thấy những tấm gương xấu, thì tương lai sẽ ra sao? Hôm lớp của con gái tôi tổ chức ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 tri ân Thầy cô giáo, nhưng cả lớp chỉ có tôi và một người nữa là đại diện phụ huynh đến để tham dự. Vậy thì tương lai những đứa trẻ đó sẽ hình thành nhân cách ra sao? Khi bản thân còn chưa làm được gì cho mình thì tương lai làm sao chúng giúp được cho quốc gia dân tộc. Các con không tiếc những phần cơm của nhà trường, đồ hết những phần cơm ngon lành như vậy. Các con hình thành tính cách lãng phí, xem thường của cải, tài vật. Càng nói thì càng thêm đau lòng! Trẻ nhỏ được phục vụ cơm dâng tận miệng, không biết cách tự nấu ra một bữa cơm ngon mà chỉ biết đặt đồ ăn nhanh. Chúng thể hiện với nhau rằng mình “*sang chảnh*”. Đó không phải là học đường mà là chiến trường. Nếu đến một ngày nào đó, Cha Mẹ chết đi, khi không được Cha Mẹ cung cấp tiền nữa thì chúng sẽ ra sao?

Hòa Thượng nói: **“Việc này không thể trách chúng vì từ nhỏ không có người dạy chúng. Ở trong nhà, Cha Mẹ không dạy con cái. Ở trường học, Thầy giáo không dạy học trò. Vậy thì chúng không thể hiểu được thế nào là hiếu kính. Ngày trước, Cha Mẹ dạy con cái tôn sư trọng đạo. Thầy Cô giáo dạy học trò hiếu kính Cha Mẹ. Gia đình và Nhà trường phối hợp mật thiết, chặt chẽ như vậy thì mới có thể giúp trẻ nhỏ hình thành những tính cách tốt đẹp. Cho nên nói đến giáo dục thì gia đình và Nhà trường phải cùng hợp tác mật thiết mới có thể dạy con nên người”**.

Hòa Thượng nói: **“Tôi nhớ lại lúc tôi học lớp 2, ở trường tôi đánh nhau với bạn. Tôi bị Thầy giáo đánh vào lòng bàn tay. Khi về nhà, tôi có vẻ mặt khó coi, khóc thút thít. Cha Mẹ hỏi tôi vì sao bị Thầy giáo trách phạt, tôi đành phải nói ra sự việc. Hôm sau, Cha tôi mang rất nhiều lễ vật đến cảm tạ Thầy giáo. Bạn xem, trường bồi của người dạy con cái như vậy. Về sau, nếu ở trường học, cho dù bị Thầy Cô trách phạt như thế nào thì về nhà tôi cũng không dám tỏ vẻ để Cha Mẹ biết vì nếu Cha Mẹ biết thì sẽ mang quà đến nhận lỗi với Thầy Cô”**.

Hòa Thượng nói: **“Cha Mẹ dạy con cái tôn sư trọng đạo. Thầy Cô giáo dạy học trò hiếu kính Cha Mẹ. Gia đình và Nhà trường phối hợp chặt chẽ như vậy thì mới hình thành được tính cách hiếu kính cho đứa trẻ. Ngày nay thì khó rồi. Thầy Cô mà quở phạt học trò thì phụ huynh sẽ đến trường để cáo trạng. Thầy Cô còn phải đi gặp Hiệu trưởng để nghe Hiệu trưởng trách phạt, rất phiền phức. Vậy thì ai dám dạy con họ?”**.

Kỳ đó chúng tôi đến Học viện Ngân hàng tham dự một buổi chia sẻ với sinh viên. Ở phía trên, Viện trưởng và các Thầy Cô giáo rất nghiêm túc. Ở phía dưới, sinh viên ngồi ngả ngón, thậm chí ngồi trên đùi nhau. Cuối buổi nói chuyện, chúng tôi hướng dẫn sinh viên cúi đầu cảm ơn các Thầy Cô. Cô Viện trưởng nói: **“Chúng tôi chưa bao giờ thấy học trò cúi đầu cảm ơn. Học sinh thời nay sẵn sàng lên mạng nói xấu Thầy Cô giáo. Các Thầy Cô giáo không muốn rước họa vào thân nên cứ lên lớp dạy hết tiết học mà không cần biết sinh viên học có tốt hay không.”**

Hòa Thượng nói: **“Ngày nay sư đạo không còn, hiếu đạo cũng không còn. Cha Mẹ đi tố cáo Thầy Cô, đây có phải là hành động yêu thương con cái không? Cha Mẹ như vậy không biết cách làm Cha Mẹ, không biết cách yêu thương con cái. Trên Kinh nói: “Tiên nhân bất thiện, bất thức đạo đức, vô hữu ngữ giả”. Người trước không tốt, không nhận biết rõ tầm quan trọng của việc giáo dục trẻ nhỏ hình thành nhân cách thì không còn gì để nói”**.

Hôm trước, một phụ huynh hỏi một cô Hiệu trưởng ở thành phố Hồ Chí Minh: **“Có cần thiết phải dạy đạo đức cho học sinh không? Nếu các con có đạo đức, trở thành yếu hèn, nhu nhược thì làm sao chúng cạnh tranh được với đời?”**. Họ cho rằng người có đạo đức là yếu mềm. Xưa nay, bao nhiêu người có đạo đức chân thật họ có yếu mềm không?

Thầy Cô giáo ngày nay rất sợ bị phụ huynh tố cáo. Hơi một chút thì phụ huynh đăng thông tin tố cáo Thầy Cô giáo trên mạng xã hội. Cha Mẹ không được dạy nên không biết đạo đức, không biết chuẩn mực làm người. Thời gian trước, ở Thanh Hóa có một học sinh bị kẹt tím chân. Phụ huynh đã đến trường đánh Cô giáo trong lúc Cô giáo ấy đang mang thai. Họ tưởng rằng họ làm như vậy là thương con sao?

Hòa Thượng nói: **“Ngày này không có hiếu đạo, cũng không có sư đạo. Cha Mẹ tố cáo Thầy Cô”**. Học trò rượt đánh Thầy Cô, những sự việc như vậy xảy ra rất nhiều.

Hòa Thượng nói: **“Học vấn và đức hạnh của xuất thế gian đều từ nơi hiếu thân tôn sư, hiếu thuận Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô. Hiện tại không có người dạy cho nên khắp nơi trong và ngoài nước đều là bất hiếu, bất kính”**. Hôm trước có một người bà đang sống ở Đức nói với tôi rằng bà muốn quay trở về Việt Nam vì bà dạy cháu nhưng cháu không nghe lời, còn hăm dọa rằng nếu bà bức ép nó quá thì nó sẽ báo cảnh sát. Nhiều khi cháu gọi là Bà nội, Bà ngoại nhưng cũng không biết rõ Bà nội, Bà ngoại là như thế nào vì không ai dạy cho chúng biết rằng chúng có mặt trên cuộc đời này là nhờ Cha Mẹ. Cha Mẹ có mặt trên cuộc đời là nhờ ân đức sinh thành dưỡng dục của Ông Bà. Nếu con cái phạm lỗi với Ông Bà thì đã phạm lỗi hai cấp, đó là phạm lỗi với Ông Bà và phạm lỗi với Cha Mẹ.

Hòa Thượng nói: **“Nơi nơi không có những tấm gương hiếu hạnh vì không có người dạy hiếu thuận Cha Mẹ, không có người dạy kính trọng Thầy Cô. Người học Phật phải bắt đầu từ hiếu kính. Đó là nền tảng quan trọng”**. Hiếu kính còn chưa làm được, vậy mà muốn đi làm Phật! Trong khi Phật là bậc hành hạnh hiếu kính đến viên mãn. Trong **“Tịnh Nghiệp Tam Phước”**, phước đầu tiên là: **“Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự Sư Trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp”**. Hòa Thượng căn cứ vào Kinh điển, cực lực đề xướng chuẩn mực làm người. Vậy mà người học Phật ngày nay cho rằng đó là xen tạp bởi vì không chuyên tâm niệm Phật. Nhiều người cho rằng tôi xen tạp nên họ không qua lại với tôi, họ sợ bị lây sự **“xen tạp”** của tôi. Họ bỏ đi nền tảng căn bản, chỉ muốn vãng sinh làm Phật, làm Bồ Tát Bất Thoái, chứ không muốn làm một con người hoàn thiện ở thế gian này.

Phật pháp có câu: **“Tự hành hóa tha”**. “**Tự hành**” là một lòng chuyên niệm. “**Hóa tha**” là phát tâm Bồ Đề, mở tâm rộng lớn để giáo hóa chúng sanh. Họ chỉ **“độc thiện kỳ thân”** chỉ muốn tốt cho chính mình, không muốn vất vả, không muốn phiền hà. Tu hành như vậy không thể trở thành Bồ Tát. Bồ Tát Hạnh là: Bồ Thí, Trì Giới, Nhẫn Nhục, Tinh Tấn, Thiên Định, Trí Tuệ.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!